

Erika Burkart

Zúzmara-kert (Rauhreif-Garten)

A hókirálynő volt,
hópelyhekkkel fátyolozottan
láttam őt a folyó felé vonulni.

Virágok és baljós jelek,
levelek és lábnyomok:
milyen rideg az
elbai halálok kertje.
A szépségbe szerelmes
reménnyel elhalványul
mind ami rossz és bántó,
türelmes csírák várnak a fényre.

Nyolcvan éven át
fázni a régi házban.
Reszketek, hallom a folyót
a jég alatt. Jégvirágok
virítanak a sötétben,
menyasszony-díszben a fagy
mit az elrejtett idő
kristályaiban lát az ember.

Téli mítoszok (Wintermythen)

Reggeli fényben
szikrázó hómezők.
A házba szaladtunk és ettünk.
Nyomokra leltünk, melyeket
a feledékeny angyalok nem tüntettek
el.

Lefeküdtünk a hóba.
Esténként egyedül ültem a szánon,
a hidegben megérintett és égetett az
ég.

Árnyékokat vetett a tűz,
élni vágyó lombok
rejtettek el a szememig.
A sötétség megnyílt a csillagoknak
a táj fölött, amit őrzök.
Mit és hogyan kérdezzünk ma,
amikor a fagy elfojtja a lélegzetet,
s az éjszaka alá van aknázva?
Akkoriban hogy találtunk haza?

Fecske Csaba fordításai

Erika Burkart 1922-ben született a svájci Aarau-ban. Jelenleg egy Muri melletti szeretetotthonban él. Eredeti foglalkozása tanítónő. Költő, prózaíró. Verseskönyvei mellett jelentek meg regényei és visszaemlékezései is. Mintegy másfél tucatnyi könyve látott napvilágot eddig, a legutóbbi 2005-ben *Orthose Nähe* című verskötete. 2005-ben megkapta a Svájci Írószövetség nagy Schiller-díját.